

Iri Piri az óvodában

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperencián is túl, volt egyszer egy város. Ez a város éppen olyan volt, mint a mi városunk, csak sokkal pirinyóbb. Akkora, mint egy mákszem. Irinyó-pirinyó, de oly varázslatos, amelyet még emberi szem nem látott!

A mező aranyfűszálai közül gyémántházikók kukucskáltak ki. A legtündöklőbb házikó az irinyó-pirinyó óvoda volt, amelynek udvarában érdekesebbnél érdekesebb játékok várták az óvodásokat. Volt ott csúszda, mászóka, homokozó, hinta, még úrhajó is. Szerettek is ide járni a gyerekek.

Ebben a városban élt Iri Piri, az iripirinyó kisleány.

Iri Piri még sosem járt az óvodában, ezért nem is tudta, milyen jó ott lenni.

– Anyu, nem akarok óvodába menni! – bizonytalanodott el, mikor először lépett be az óvoda irinyó-pirinyó ajtaján.

– Meglátod, jó lesz itt az óvodában! Sok szép játék van itt, és a gyerekek is nagyon aranyosak! – biztatta irinyó-pirinyó anyukája.

De Iri Piri sírni kezdett. Potyogtak a könnyei, mint a záporosó. Észre sem vette, hogy az egyik sarokban babakonyha van, a másikban könyvespolc sok színes mesekönyvvel; amott kirakós játékok, babák, autók, egy óriási kosár kék, piros, zöld és sárga építőkockákkal, s még sok minden más.

Azt sem látta, milyen vidáman játszanak a gyerekek, és azt sem hallotta, hogy milyen szép mesét mesélt az óvó néni. Ekkor azonban valami különös dolog történt!

Egy furcsa élőlény röppent be az óvoda irinyó-pirinyó ablakán. Egy lepkemanó érkezett a csoportszobába, és rászállt Iri Piri kicsike orrára.

– Ki vagy te? – kérdezte megszeppenve az aprócska kislány.

– Én Borka lepkemanó vagyok, és csak te látsz! Minden évben járom a világot, meglátogatom a kis óvodásokat. Ma hozzád jöttem, hogy teljesítsem három kívánságodat.

– Jaj, de jó! – kiáltott fel örömeiben Iri Piri. – Azt szeretném, hogy otthon legyek!

Borka lepkemanó elővette háromszirmú varázsvirágát, letépte az egyik szirmát, a kéket, és elsuttogta a varázsigét:

*Ki bánatos nagyon,
segít ez a varázsszirom azon.*

*Varázsige: encem-pencem,
legyen otthon kis kedvencem!*

És lássatok csodát! Iri Piri azon nyomban a szobácskájában találta magát. Igen ám, de a játéka el voltak zárva a szekrénybe. Iri Piri rögtön szaladt, hogy kinyissa, de oly erőtlen volt a sok sírástól, hogy nem bírt el az irinyó-pirinyó ajtóval.

– Borka, Borka lepkemanó, segíts nekem! Kérlek, varázsold ki a szekrényből a játékaimat! Meghallotta a könyörgő szavakat a manócska, és máris ott termett! Elővette varázsvirágát, letépte a második szirmot, a pirosat, majd elsuttogta a varázsszavakat:

*Ki bánatos nagyon,
segít ez a varázsszirom azon.
Varázsige: encem-pencem,
legyen játék a kezemben!*

A varázsszavak hallatára menten kinyílt az ajtó. Iri Piri most már boldogan játszhatott kedvenc babájával, Dorkával, de nem tudott semmi új játékot kitalálni. Nagyon elkeseredett, leült a szoba sarkába, és nagyokat sóhajtozott.

Hallotta ezt Borka manó, és máris Iri Piri orrán termett.

– Miért vágsz ilyen morcos képet? – kérdezte a kislányt.

– Azért, mert szörnyen unatkozom. Nincs mivel játszanom!

– Hogyan? Hiszen kint vannak a játékaid! – mérgelődött Borka.

– Igen – válaszolt zavartan Iri Piri –, csak nem tudok mit játszani velük.

– Na de illet! Ez egy óvodással elő nem fordulhat. Hiszen az óvodában annyi új játékot lehet megtanulni. Lehetsz fodrász, boltos, orvos, még úrhajót is vezethetsz.

– De szeretnék mégis óvoda lenni! Kérlek, Borka, vigyél vissza az irinyó-pirinyó óvodába!

A lepkemanó örömmel tépte le varázsvirágának utolsó szirmát, az aranysárgát, és boldogan suttozta el a varázsigét:

*Ki bánatos nagyon,
segít ez a varázsszirom azon.
Varázsige: encem-pencem,
legyen oviban kis kedvencem!*

Alighogy elhangzottak e szavak, Iri Piri máris az óvodában termett.

A gyerekek az óvó nénivel éppen jelmezeket készítettek. Iri Piri most már észrevette az asztalnál serényen dolgozó ovisokat, és örömmel kapcsolódott be a munkába. Készített egy

csodás királykisasszony-jelmezt, amelyet otthon fel is adott Dorka babára. Azóta nagyon szeret óvodába járni, sok új játékot tanul meg, amit Dorkával is eljátszik.

És Borka manó?

Azóta már messze jár. Keresi a szomorú kisgyerekeket, hogy őket is boldog kis óvodásokká varázsolja. Lehet, hogy most itt van közöttünk, és bennünket figyel?

Tóth Bea